

Tiếng Chuông

[27/04/2026 - 03:04 - anhlibrary]

Tôi ngồi tôi uống trà với Sư Cả ở trên lầu. Tôi ngồi tôi uống trà với Sư Cả chờ bà con tụng kinh xong, thì tôi nghe tiếng chuông, tiếng chuông ngoài này nè, đang ngồi, đánh giật mình, thì Sư Cả có nói tôi câu, Sư Cả nói mình ở trong phố, đánh nhỏ nhỏ tượng trưng được rồi, chứ không có cần đánh lớn vậy, rõ ràng bà con cũng đồng ý với tôi cái chuông, cái chuông nó có hai cái công dụng.

- Một là thức chúng. Thức chúng có nghĩa là mình đánh để cho chùa mọi người thức dậy đầu ngày.

- Cái công dụng thứ hai đó là một cái lễ tiết. Lễ tiết nghĩa là bên Bắc Truyền tụng kinh có chuông, có mõ đó. Nó thêm cái không khí tôn nghiêm, thì sẵn nhắc bà con nhớ giùm là mai mốt có đánh, đánh tượng trưng thôi, đánh tượng trưng thôi chứ còn đánh mạnh quá cái cũng phiền lảng giềng nhất là những người họ không thích, họ không thích ồn ào hoặc là nhiều khi nhà họ có người bệnh, có người già, có trẻ con nó nghe nó sợ.

Mà tôi bắt đầu cái bài giảng bằng cái chuyện đánh chuông là sao? Rõ ràng cái chuông thì nó có hai cái công dụng như tôi vừa nói đó. Tức là thức chúng hay là lễ tiết, nhưng mà khi mình đánh lớn quá nó lại thêm cái thứ ba mà nó không phải là tác dụng mà nó là tác hại, không phải công dụng mà là tác hại. Đó chính là nội dung mà tôi muốn nói chuyện với bà con sáng nay.

Hồi xưa đó, hồi xưa đó bên Ấn Độ có một cái nàng công chúa từ bé được đi theo vua cha săn bắn. Rồi lớn lên thì khi mà trưởng thành bắn cung, cưỡi ngựa giỏi, sử dụng vũ khí thuần thục thì nàng là nhiều khi tổ chức săn bắn một mình, đi mình, đi với đám thị vệ vậy đó, đi săn và từ đó khi mà săn nhiều quá đó thì về nàng có một sở thích rất là lạ, thích da thú, mê lắm. Mê da thú lắm, mê lắm. Mà mê đến mức mà tất cả bàn, tủ, giường, ghế nội thất của nàng đều bọc da hết. Và nàng mê đến cái mức mà nàng muốn cả một cái đất nước đi đâu cũng phủ đầy da thú. Có nghe kịp không ta? Mấy người ở xa có nghe không? mê đến mức mà muốn đi, muốn cả một đất nước đi đâu cũng là phủ toàn da thú, mà theo các vị cái chuyện đó có khả thi không? bây giờ mình phủ da nguyên cái chùa này nè, là đã thấy, là thấy là không được rồi, thì làm gì mà cả đất nước phủ da, mà nàng thì được vua cha cưng lắm, cưng lắm cho nên là nàng cứ vào khóc, nhõng nhẽo đòi hoài, vua cha cũng khổ tâm lắm. Thì cuối cùng có một cái ông quan già, ông hiền kế, ông nói bây giờ đúng là công chúa thích da phải không? Muốn đi đâu cũng là da, muốn luôn luôn đi trên da, thôi giờ tốt nhất làm cho bà đôi dép da có hiểu không? Và đó là cái người đầu tiên trên trái đất biết xài đồ da và xài dép da. Giờ nghe hiểu gì chưa ta? Tức là khi mình muốn cái bàn chân mình luôn luôn ở trên da thì không nhất thiết phải trải da, bọc da, phủ da khắp tất cả mọi nơi mình đi tới. Mà chuyện đơn giản đó là mình mang đôi dép da, xong chưa? ở đây cũng vậy. Làm sao mà mình đi khắp nơi mà đều có Chư Tăng, có kinh sách, có chùa miếu, chuông tượng được, làm sao được, cách tốt nhất là mình làm thế nào mà trong lòng mình có Phật, có Tam Bảo, có giáo pháp, có một cái cõi riêng thanh tịnh thì ở đâu cũng là chùa hết. Mình để cái chùa trong lòng mình chắc ăn hơn là mình phải có cái chùa bên ngoài. Có nghe kịp không? cái chuyện đó rất là quan trọng, giống như tiếng chuông. Chuông mà để bên ngoài nhiều khi có làm phiền người khác, nhưng mà chuông ở trong lòng mình thì nó không làm phiền ai hết.

Rồi nghe nè. Chúng ta không thể khiên cả cái mái nhà đi với ta khắp nơi. Thế là ta chỉ cần mua cái dù là được rồi. Có cái dù là mình có cái mái nhà đi khắp nơi. Nghe kịp không? Và sáng nay tôi muốn nói cái gì? tùy thuộc vào, tùy thuộc vào cái chuyện mà mình nghĩ gì về những thứ mình có, về những thứ mình sử dụng thì lúc bấy giờ ta là người chủ hay là người tù. Có nghe tôi nói kịp không? Cái này rất là quan trọng. Tùy vào việc mà ta vận dụng, sử dụng cái món đồ đó bằng cái lý tưởng nào, mục đích nào thì lúc bấy giờ ta trở thành người chủ hay là người tù. Có nhiều người đang yên, đang lành tự nhiên mua cái chiếc xe về cái rất là khổ tâm, bởi vì sợ trầy xước, sợ bị mất. Có không?

Hôm qua tôi có nói chuyện với một cái đạo tràng ở dưới miền Tây. Tôi nói ở dưới đông bà con quá. Tại sao mà mình có cái chỗ thờ Phật, có cái chỗ để Tăng ni về thuyết pháp ngon lành quá, có chỗ chư Tăng nghỉ ngơi ngon lành quá, có một khu vườn trái ngon lành quá, mà tại sao thiếu cái

chuông. Tôi đi Sài Gòn, tôi đi vô mấy cái tiệm đồ cũ ở Sài Gòn, ở Bình Thạnh, tôi gặp có cái chuông Nhật tốt ghê lắm. 70kg.

Tôi nói ở đất Việt Nam mà có được cái chuông Nhật thì nó sang lắm. Bên trung tâm Kalama đó là tôi có hai cái chuông, một cái chuông của Đài Loan, một cái chuông của Nhật mua ở tiệm đồ cũ, mà cái chuông ở bên Kalama đó thì cái chuông mà chuông Nhật đó là tôi mua từ đồ cũ Kalama.

Còn ở đây, thì cái bà chủ bả nói tôi thế này, bả nói... cái bà chủ đạo tràng, bả nói là chuông thì mua không có khó, nhưng mà chỗ đó là đem về đồ quý quý trộm viếng, trộm nó viếng, thì mình thấy có nghĩa là nhiều khi mình đang yên, đang lành tự nhiên nhà mình có món đồ quý, tự nhiên nó khổ, cho nên sáng nay tôi muốn nói cái gì? muốn nói cái này nè, làm cách nào đó mà trong đầu của người Phật tử cái nhà nó chỉ là cái ô thôi, chỉ là cái dù thôi.

Tôi nói như vậy không có nghĩa là tôi kêu các vị về bán cái nhà lấy cái dù thế cái nhà không phải, nhưng mà hãy nhớ những gì mình có, phải biết xài nó cách đúng mức. Có hiểu không? Cái mền để đắp cho ấm chứ không phải trùm cho ngộp. Ai nghe tôi giảng chắc nhớ cái này. Cái mền để đắp cho ấm chứ không phải trùm cho ngộp. Giới luật ấy là để đem lại sự an lạc cho người giữ giới chứ không phải o ép cái người giữ giới cho khó xử.

Cái hàng rào là nó bảo vệ người và vật bên trong chứ hàng rào nó không phải là cái phương tiện giam nhốt cái người bên trong. Nãy giờ tôi nói hiểu không? Và tôi về Việt Nam, tôi ở bên kia lâu ngày, 30 năm bên ngoài, tôi về Việt Nam, tôi có thấy một chuyện mà tôi rất là ngại. Đó là đa phần nhà Việt Nam, cửa sổ đều có cái khung sắt cố định để chống trộm. Mà một đời người mình có bao nhiêu lần bị trộm mà trong khi đó nó mà nó cháy một cái là ăn cho hết. Rất nhiều người Việt Nam chết là do nhà không có nghĩ đến cái chuyện thoát hiểm. Chỉ nguyên cái nhà ông, nhà ông dài sọc nó chỉ có một cửa ra thôi. Còn cửa sổ thì khung sắt cố định có bề gì một cái là chính gia chủ là cái người bị nạn trước phải không? Trộm đâu chưa thấy, cướp đâu chưa thấy mà thấy gia chủ đi trước. Rồi tôi ra ngoài Bắc tôi còn gặp cả cái chuyện mà họ lấy lưới sắt họ bọc cái băng công nữa, chống trộm. Tức là có bề gì thì từ chết đến bị thương chưa kể mất tích. Cho nên những gì mình có, mình cứ nhớ tâm niệm thế này. Những gì tôi có từ thân đến tâm đều là phương tiện sống, chứ nó không phải là cái giam nhốt tôi. Và trong bài giảng này tôi muốn nói cái này quan trọng nè.

Tôi nói mấy câu cũng đủ để làm nội dung cho pháp thoại rồi. Hãy phân biệt rõ. Hãy phân biệt rõ cái mục đích và phương tiện. Có nghe kịp cái này không? Cái đó rất là quan trọng. Hãy phân biệt rõ cái mục đích và phương tiện. Hãy phân biệt cái mái che và nhà tù. Cái nhà nó đối với mình nó chỉ có tác dụng là mái che nhưng mà khi biến nó thành cái chỗ giam nhốt là không được. Chiếc xe là phương tiện đi lại chứ nó không phải là ông chủ, ông chủ của mình. Đa phần mình nói xe của tôi, nhà của tôi nhưng mà thật ra đó là mình của nó chứ không phải là nó của mình đúng không ta? Thí dụ như mình bị trầy xước, chiếc xe nó không có lo, chứ chiếc xe nó bị trầy xước mình lo phải không? Tất cả những mối quan hệ cũng vậy. Mình có nó để nó làm khổ mình nhiều hơn. Thì nếu vậy thì nghĩa là mình hóa ra mình là tù nhân của tất cả những thứ mình sở hữu và những thứ mình sử dụng. Đó, ngay cả chuyện tu học cũng vậy. Đức Phật Ngài dạy rất rõ, dạy rất rõ là có những cái tiêu chí sau đây để căn cứ vào đó biết đó là lời dạy của Như Lai.

- Cái pháp môn nào mà càng thực hành mình càng được an lạc thì đó là lời Phật dạy.

- Cái pháp môn nào mà càng thực hành mình càng trở nên gọi là dễ sống, dễ nuôi, không tự làm khó mình. Cái câu này rất là quan trọng.

Nhiều Phật tử cứ nghe giảng sơ sơ rồi bỏ về, sơ sơ bỏ về mà không hiểu chỗ này. Trong mấy cái điều kiện mà Đức Phật Ngài dạy là tiêu chí của Phật pháp ở trong đó có cái là cái pháp môn nào càng đi theo thì càng thích sống một mình, càng đi theo càng sợ, càng ngại đám đông. Và trong đó có một cái mà tôi đặc biệt chú ý, cái pháp môn nào càng đi theo càng dễ nuôi. Dễ nuôi là sao ta? Tôi nói 1000 lần rồi, tiện nghi không bằng thích nghi, trình độ dẫn đến thái độ. Chính cái trình độ của mình, cái khả năng nhận thức nó dẫn đến cái thái độ xử lý và chế tác trần cảnh. Đây. Và tiện nghi nó bằng thích nghi. Tiện nghi.

Và cái quan trọng nhất, cái này Ngài dạy rằng cái pháp môn nào càng theo mình càng dễ nuôi là sao? Cho tôi nói hết đi. Tôi gặp rồi, có nhiều người họ giữ Bát quan. Có những người ăn chay, biết Bát quan trai. Bát quan trai là ăn ngũ đó. Như người ăn ngũ và như người ăn chay họ làm phiền người khác và làm khó bản thân. Làm phiền người khác làm sao? Ăn chay là rất tốt. Tôi là người

đầu tiên là khích lệ Phật tử ăn chay. Nếu mà có người đầu tiên thì người đó phải là tôi. Nhưng mà ăn chay đây là sao? Một là vì sức khỏe, hai ăn chay là mình hạn chế cái chuyện tiêu thụ thực phẩm có nguồn gốc động vật, không có khích lệ gián, tiếp không có khích lệ gián tiếp người ta giết thịt, giết mổ.

Còn cái chuyện mà chư Tăng mà Nguyên Thủy đó mà người ta ăn là chay mặn đề huề đó là bởi vì người ta đi khát thực. Thì bà con có gì cho cái này. Bây giờ người ta nấu một nồi cà ri mà mặn rồi người ta gặp mình ta phải làm sao, thí dụ như vậy. Cho nên có người hỏi tôi chuyện chay mặn, tôi nói là nên ăn theo kiểu Nguyên Thủy là tùy duyên.

Mà có mấy người ăn chay tôi còn đề nghị nên ăn chay kiểu Lục Tổ Huệ Năng. Ở đây có ai biết không ta? Lục Tổ trong thời gian mà lưu lạc thì có một lúc Tổ ở chung với mấy người thợ săn, mà tổ thì đâu có nòi niêu, xoong chảo gì đâu. Cứ Tổ đi hái rau rừng, trái dại vậy đó. Rồi cái đám thợ săn đó, nó tới giờ nó nấu ăn thì Tổ gởi vô cái mớ rau, tới lúc mà rau chín thì Tổ mới hớt cái rau ra Tổ ăn.

Đó, người ta ăn chay, ăn vậy đó rất là dễ thương. Ăn chay mà không để cho người khác biết mình ăn chay tôi cho điểm 10. Ăn chay mà để cho người khác biết mình ăn chay tôi cho điểm 6. Ăn chay mà làm phiền người khác tôi cho ba điểm. Thí dụ như mình ăn chay mà mình lại cái chỗ đó. Lý do tại sao mà mình ăn chay mà tự làm khó mình, thứ nhất là do mình muốn làm khó. Thứ hai, thì cái kiểu ăn của mình á mình ăn quá là khắc khe cho nên mình dễ bị cái đồ mặn nó làm cho tanh. Thật ra theo tôi đó, thì cái chuyện tanh hay không là do mình. Tại vì ngay buổi đầu mình quá khắc khe cho nên về sau này mình đi đâu mà muốn nĩa của người ta mà ta ăn đồ mặn mình nghe tanh mình chịu không được.

Thì theo tôi nghĩ như vậy tự làm khó mình, tự làm khổ mình mà tự làm khó người khác nha. Rồi ăn ngọ cũng vậy. Ăn ngọ đó là mình ăn ngọ mình hiểu tại sao mình ăn ngọ. Tại sao mình ăn ngọ? Là vì có nhiều lý do lắm.

- Một là Phật muốn mình không có mất nhiều thời gian cho bữa ăn. Tại vì các vị biết, bớt một bữa ăn là bớt rất nhiều thời gian, tiết kiệm rất là nhiều thời gian, mà thêm một bữa ăn là mất rất nhiều thời gian. Đó là những mất thời gian tu hành.

- Thứ hai, cái nhu cầu mà dưỡng tố để nuôi cái thân xác mình, thật ra đó nếu mà ăn uống đàng hoàng một buổi đàng hoàng là đủ rồi. Mà theo khoa học thì các vị ở đây chắc bác sĩ, dược sĩ thì biết, thật ra đó là người Âu Mỹ buổi chiều họ rất là khoa học. Trừ một số ít tôi không nói, trừ số ít tôi không có nói nha.

Chứ đa phần người Âu Mỹ bây giờ nè buổi chiều ăn nhẹ lắm. Ăn miếng xà lách với bánh mì khô và dầu ô liu vậy thôi, với một tí trứng. Trứng, xà lách, dầu ô liu, với thêm đặc biệt là trái bơ, tí vậy thôi. Và ở cái thiền viện Vipassana ở Manchester bên Anh họ rất là linh động trong cái chuyện ăn ngọ của thiền sinh.

Có nghĩa là họ không có nấu ăn buổi chiều. Họ không có nấu ăn buổi chiều, nhưng mà có những bà con không có quen nhịn chiều hoặc là bao tử có vấn đề hoặc là người đó bị đường, bị đường sợ đường tuột thì Thiền viện có cho phép chuyện này, tức là buổi trưa đó Thiền Viện có cho phép mình cất lại một ít xà lách, một ít trái cây để buổi chiều mình có đói đó thì mình có thể dùng, cái nào cần làm nóng thì làm nóng, còn cái nào ăn nguội được thì ăn nguội. Rồi ở trong Thiền viện đó, thì ở Kalama chúng tôi cũng theo tinh thần đó luôn luôn 24/24 tức là mình có sữa, có cà phê, có cacao cho mấy người buổi chiều, mình ăn ngọ như vậy đó thì nó có co dãn, nhưng mà tôi đang nói bên Anh nha, chứ Việt Nam nói không khéo bị ném đá nữa, thì ăn ngọ mà nghiêm túc là buổi chiều không được ăn gì hết nhưng mà tại sao mình tôi đang nhấn mạnh về ăn ngọ, trường hợp như mình đi lỡ buổi, mình lỡ buổi về mà nó quá 12 giờ, theo tôi, theo tôi thì mình được quyền ăn. Miễn là trong ngày đó mình chỉ ăn có một buổi thôi. Và cái chuyện đó là hoàn toàn là do hoàn cảnh đẩy đưa chứ không phải là do mình muốn. Hoàn cảnh đẩy đưa chứ không phải mình muốn. Nghĩa là lâu lâu một lần thì OK, chứ người ta mời mình, Phật tử mời mình tới nhà mà mình lỡ bữa mình không ăn thì gia chủ cũng tội nghiệp họ cất công họ nấu, tưởng sao mình phán câu nói tôi ăn ngọ cái là làm không khí nó cũng tang thương lắm.

Cho nên trong trường hợp tôi nghĩ nên ăn bình thường, là nên ăn bình thường chứ không nhất thiết phải làm khổ mình và làm khó người khác. Bởi vì trẻ có một giờ đồng hồ mà để mà mình nếu mình bỏ luôn thì buổi chiều chỉ riêng cái khoảng mà bụng đói là thấy là không làm việc được rồi.

Không đọc sách, xem kinh, không có tụng niệm, không ngồi thiền, không kinh hành gì được hết. Đói quá mà. Thì trong trường hợp đó theo tôi là hiểu sai. Còn cái chuyện mà trong kinh kể là ai đó thời Phật ăn ngộ một cách gọi là nghiêm túc đến mức thà chết không ăn, thì tôi xin nói thiệt. Nói thiệt không nên lấy đó làm cái khuôn thước để mình bắt chước.

Bởi vì nếu mà có ngon tôi nói cho nghe, nếu mà nói rằng kinh nói như vậy đó thì mình phải coi cái người đó là họ là người thời nào. Khi mà gặp được Đức Phật đó thì mình dám chết cho đạo. Cái chuyện đó nó khác. Và những người đó là cũng phải là huệ căn là sao đó. Còn riêng mình thời này mà mình cứ ôm kinh mà mình bắt chước như vậy thì tôi e là hơi khó.

Thí dụ như ở đây ai mà có đọc Nhị thập tứ hiếu của Tàu không? Mấy cái gương đại hiếu của Tàu đó thì mình thấy nó hay. Nhưng mà theo các vị mình có nên bắt chước 100% không? Thí dụ như trong đó có người, có cái ông đó ông ban đêm cái ông ở trần ông nằm ghé bên cha mẹ để ông dụ mấy con muỗi nó chích ông để cho muỗi khỏi chích cha mẹ. Thấy cái chuyện đó có nên bắt chước không? Hoặc là trời mưa sấm sét cái chạy ra ngoài ôm cái mộ nói với mẹ là mẹ đừng có sợ tại vì có con ở trên đây rồi. Quý vị nghĩ coi có chịu nổi không? hoặc là đi ăn tiệc, ăn từng mà lên đầu đồ ăn ở trong túi áo đem về cho mẹ thì thấy cũng hay hay, thấy ngộ ngộ, rồi nằng dâu thấy bố mẹ bên chông ăn không được cái vừa nuôi con mà vừa vạch áo bố một bên, con bên cái đó cũng hơi ngộ, mình có nên bắt chước không? hay có hay nhưng mà vỗ tay rồi thôi, đẩy sách qua một bên, sống bình thường, hiểu không? chứ còn mà thấy sách Thánh hiền hay quá bèn bắt chước, bèn photocopy, mình phải coi mình là ai. Yếu người đừng đi nặng nhớ cái đó. Yếu người đừng ra năng, mình thành tu Phật phải có cái này (cái đầu) phải không? Có cái này (cái đầu) chứ còn mà mình cứ y như trong kinh nhiều khi mình thấy nó sai sai cái gì đó.

Rồi tôi muốn nói cái gì? Mục đích của người tu là cái gì? Đây thí dụ như này tôi nói ăn Ngộ đó, tiết kiệm thời gian nè và bảo vệ sức khỏe nè. Rồi cũng bớt cái mầm sinh tử. Bởi vì buổi chiều hầu hết trường hợp mà nói mình đói, toàn đói tâm lý chứ mình không phải mình đói sinh học, phải nói như vậy, mình đói tâm lý nhiều hơn. Cho nên cái giới ăn ngộ đó, một là bớt cái mầm sinh tử, hai là bớt mất thời gian, ba đó là bảo vệ sức khỏe, mà còn chưa kể thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ tám, thứ 10 nữa.

Có nghĩa là người ăn ngộ đó, nếu mà biết ăn ngộ, mà biết ăn đó là không làm phiền người khác mà lại làm cho người khác vui nữa là sao? Mình đi đâu mình không có làm phiền người ta bữa ăn chiều hiểu không? Thay vì mình tới đó là buổi chiều mà gia chủ họ hỏi chứ chiều nay muốn ăn gì? mình nói là không có ăn sau trưa cho nó khỏe người, tôi chịu cách nói này, đừng có đem giới luật ra nhát ma người ta tội nghiệp, chủ nghe nó nhột, mình cứ phan câu vậy đó, mình nói lúc này già rồi, còn lúc này người nó trực trặc lắm rồi, ăn ít nó khỏe xong, còn mình ăn chay dễ lắm, tôi đang ăn kiêng, kỵ thịt đỏ, kỵ hải sản, xong, hiểu không? Rồi nó rù nhậ mình nói gan yếu, xong, hiểu không? Rất là dễ thương. Đàng này móc cho mày nào giới luật rồi giảng cho nguyên một cái thời pháp Tứ Diệu Đế, Bát Chánh Đạo. Xin lỗi chứ mình tu được bao nhiêu? như con giò mà mở miệng ra nói toàn chuyện trên mây không, mà làm cho quần chúng hoang mang rối loạn dân tình cực kỳ không nên. Cho nên mình tu, mình tu làm sao đừng có làm phiền mình, đừng làm khổ mình và đừng có làm cho người khác bị ray rức bởi cái chuyện tu hành của mình. Hỏi như mình tu có bằng Tổ Huệ Năng không? Mà Tổ tới giờ Tổ lấy rau rồi Tổ ăn tịnh bơ. Còn mình cái gì đâu, mà đi đâu lặn cái muống với cái đũa riêng thấy kỳ lắm mà nhất là tu cho người ta biết mình tu. Các vị nghe cái này mới nhục nè.

- Mình lạy Phật ấy, con xin lạy Phật, bậc lưỡng túc tôn. Trong các loài chúng sanh thì cái loài hai chân là số một mà Thế Tôn là số một trong cái đám hai chân.

- Con xin đánh lễ giáo pháp là ly dục tôn. Bởi vì trên đời này có vô số cái pháp môn tu hành nhưng mà cái pháp môn nào dẫn đến ly dục? Ly dục gồm có hai.

1/ Một là lìa khỏi cái đam mê vật chất.

2/ Hai là lìa khỏi cái đam mê trong cái tinh thần.

Tức là ba cái đặc trưng thiên định vậy đó. Nổi da gà, rợn rợn, lạnh xương sống bắt đầu mê đó là không được. Mà người tu phải ly dục nghĩa là không muốn hưởng thụ và không muốn hiện hữu. Không muốn hưởng thụ đó mới có một bước, bước hai là không muốn hiện hữu nữa.

3/ Thứ ba là con xin đánh lễ Tăng chúng, bậc chúng Trung tôn. Trong đời này có vô số cái đoàn thể cộng đồng thì trong đó cái đoàn thể Tăng già, Thánh tăng ấy là đoàn thể thanh tịnh và tốt nhất là ruộng phước của đời.

Rồi tôi quay trở lại cái ly dục tôn. Ly dục là cái tinh thần cốt lõi của chư Phật ba đời mười phương. Tại sao vậy? Vì còn thích là còn khổ. Thích không được là khổ. Đi tìm nó là khổ. Được rồi giữ nó cũng khổ. giữ không được càng khổ. Đó là cái thứ nhất. Cái thứ hai, khi ta thích cái gì thì cứ y như là ta sẽ ghét cái ngược lại. Đúng không? có không? Ta thích cái gì ta sẽ ghét cái ngược lại. Mà bản thân cái thích thì nó đã là khổ rồi. Muốn mà không được là khổ. Được rồi giữ là khổ, giữ không được là khổ. Bản thân cái muốn là khổ. Bởi vì nó là cái khổ thứ hai. Tại sao cái muốn nó là khổ? là vì muốn cái gì, thích cái gì là ta bèn ghét cái ngược lại. Thích mát thì ghét nực, thích ấm thì ghét lạnh phải không? Thích mịn thì ghét nhám đúng không? Rồi khi mà mình có thích là có ghét, mà nó trong đám mình, cái số người mà có được cái mình thích được bao nhiêu phần trăm? Tôi là thầy chùa nè, mà những cái tôi thích tôi chỉ được có 10% thôi, các vị có biết không? các vị biết chuyện đó không? Các vị thắc mắc Sư thích cái gì? Tôi nói luôn. 100 người ngồi trước mặt tôi đó. Tôi chỉ muốn ở gần có một người thôi mà đâu có được. 100 chỗ mà tôi đi qua tôi muốn ở lại mà đâu có được. 100 món ăn mà tôi biết trong đó có một món, một hai món mà đâu có được.

Từ sáng tới giờ mình ngồi, mình chờ cái chén cháo trắng mà chờ hoài không có ai cho ăn hết. Bây giờ bụng tôi nó đang đói nè. Yeah. Đây, như vậy thì chỉ riêng cái chuyện muốn mà không được là khổ. Và thứ hai là bây giờ tôi ghét. Có bao nhiêu người tôi ghét mà tôi đâu có né được. Nó tới nó ngồi đây chánh điện là phải lên thuyết Pháp thôi.

Các vị biết tôi đâu có thù oán gì Phật tử, nhưng mà cái này tôi nói thiệt, tôi sợ nhất cái vụ tôi đang đi ngoài tiệm sách, tôi đi đang ở mấy cái tiệm mà pháp cụ, pháp khí ở chùa gọi phone, Sư à, có người chờ Sư ở chùa. Mấy năm trước tôi về, tôi nghe vậy, tôi tất tả tôi chạy về mình thương mình nghĩ người ta tới ta gặp mình chắc người ta này nọ ABC Phật pháp, ai ngờ mình chạy về nó gặp mình nó hỏi Sư khỏe không? bên kia Sư ở đâu? chừng nào Sư đi? Sư tính làm gì trong thời gian ở Việt Nam? toàn mấy cái câu mà không thể đỡ hơn. Rồi còn có mấy người còn đưa tiền cho chùa đi chợ để nấu ăn. Muốn tôi ở chùa tôi ăn cơm cho bằng được. Mà các vị biết nó nóng le lưỡi. Bữa nào tôi ăn cơm người ta là chén cơm chan nước mắt. Còn tôi là mồ hôi chan cơm, lùa có ba đũa là dọt mắt, mà chỉ vì cái bữa ăn đầy mồ hôi đó mà tôi phải bỏ hết mấy cái plan, không đi đâu được hết. Phải về ăn cho xong cái bữa cơm cứng đó. Bữa cơm giỗ đó. Cho nên là thích là khổ. Vì sao? Vì đi tìm cái mình thích là khổ, giữ cái mình có là khổ, giữ không được là khổ. Rồi còn nữa. Khi thích là có ghét, né không được cái ghét là khổ. Mà cái này mới ác. Cái...tin tôi đi về ngồi suy nghĩ đó coi. Cái gì mình càng có ý đi tìm nó bèn xa mình. Cái gì mình muốn đuổi nó, nó bám dai lắm.

Thí dụ ngồi thiền mà mình thấy nực quá mình mong cho cái quạt máy nó quay qua phía mình, mình có ý chờ nó lâu vô cùng, biết không? Có ý trông là nó lâu. Cái người nào mà mình có ý gặp là nó bận suốt. Còn cái người mà mình không muốn gặp chưa ăn sáng là nó ngồi nó chờ. Giống như nó chờ con nợ vậy đó. Cho nên bây giờ tôi biết rồi, tôi nghe nói có khách tìm là tôi biết chắc, hả tìm là cái thứ mình ghét. Còn cái thứ mình thương là mình phải đi tìm nó. Khổ vậy đó. Tôi biết tôi nói này nhiều bà con buồn lắm. Tôi chỉ nói cho bà con tỉnh ngủ thôi.

Cho nên đời sống ta không thể thay đổi được nó. Khi ta không thể thay đổi được nó thì ta thay đổi được cái gì? cách nhìn của mình về nó. Không thay đổi được cái thời tiết nóng thì mình xài máy lạnh, xài quạt, xài nón, xài dù, xài mắt kính. Không thể sửa đổi được cái chuyện già, bệnh, chết thì ta phải thay đổi cái gì ta? Cách nhìn của mình về nó. Mà cách nhìn sao ta? Phật dạy rồi tu Tứ Niệm Xứ là thay đổi cách nhìn của mình về sanh, tử, sướng, khổ. Tu Tứ niệm xứ, là tại sao vậy? Hôm qua qua tôi có ba buổi giảng ở đây với ngoài kia, ngoài quận 7 rồi không biết tôi giảng ở đâu. Tôi có kể một câu chuyện mà tôi có đề nghị bà con phải xăm lên người mà bản thân tôi, tôi rất là muốn xăm cái đó sau lưng tôi, nghe cho kỹ.

Cái câu chuyện này rất là quan trọng, rất là quan trọng. Một anh Phật tử vào chùa gặp thiền sư, hỏi cách nào sống lâu trăm tuổi. Nghe cho kỹ nha. Anh Phật tử vào chùa tìm sư phụ là một thiền sư, hỏi

cách nào sống lâu trăm tuổi. Thiền sư bèn dạy rằng con nên lấy vợ. Ảnh không hiểu vì sao? thiền sư nói khi lấy vợ rồi con không muốn sống lâu nữa. Rất là hay.

Tại sao ta sợ chết? Là vì ta thấy cái cục này nè nó hay hay. Thấy cái nhà nó hay hay, thấy danh lợi hay hay, ta bèn sợ chết. Nhưng mà khi ta thấy mấy cái đó nó không hay nữa đó. Có hiểu tôi nói gì không? Tôi chịu câu chuyện đó lắm, muốn sống lâu thì con đi lấy vợ. Chính tôi đọc cái đó tôi còn bị sốc. Tôi nói ông thầy nào dạy kỳ vậy ta.

Nhưng mà tôi đọc cái câu sau tôi chịu. Khi con lấy vợ rồi con không muốn sống lâu nữa thì lúc đó cái chuyện mà trường thọ đó là cái nợ đúng không? Có chuyện này có thật, một sinh viên ở Mỹ, sinh viên ở Mỹ đang học rất giỏi bị phát hiện ung thư. Ảnh ôm cái ông giáo sư, ảnh vô trong trường gặp giáo sư mà ông quý nhất, thương nhất ảnh ôm ảnh khóc nói em không muốn chết, em bỏ lại quá nhiều thứ em không có đành, em không có cam.

Thì ông giáo sư ông nói, em biết mà, thầy dạy học chứ thầy đâu phải bác sĩ mà đầu cho tất cả bác sĩ trên trái đất này mà nắm tay nhau lại cũng không có cứu được người ung thư. Steve Jobs còn chết vì ung thư mà. Nhưng mà thầy có cách này giúp em. Em đi về Campuchia. Em sống chung với cái đám lao động ở biên hồ Tonlé Sap hoặc em đi qua Châu Phi, Ethiopia, Somalia, Uganda em sống giùm thầy 3 tháng. Nếu em chưa chết thì hãy gọi phone cho thầy biết tình hình của em. Thì ảnh tính tới tính lui cái ảnh thôi, ảnh đi về Campuchia, ảnh về ảnh sống chung với cái đám lao động ở biên hồ mà ông thầy ông còn dặn một câu nữa là người ta làm sao thì mình vậy, đừng có nghĩ mình là dân Mỹ có tiền nhớ nha, người ta là sao mình sống y vậy rồi báo cho thầy biết, thì ảnh về anh ở được có đâu một tuần ảnh gọi phone về Mỹ nói thưa thầy, em hiểu rồi chết thì ai cũng chết, cái vấn đề là mình nghĩ gì về cuộc đời này thôi mình có đành lòng đi hay không? Em ở đây mới có cái một tuần em thấy mấy người đây không ai sợ chết hết bởi vì sống không bằng chết. Sống không bằng chết. Cái đó rất là quan trọng.

Có nghĩa là bài giảng này là tôi muốn nói cái gì? Tất cả những gì ta có là do cái cách nghĩ của ta mà thôi. Cách nghĩ của ta thì cuộc đời nó sẽ ra abcf gì đó là hoàn toàn là do cách nghĩ của ta.

Người Mỹ họ có nói thế giới chính là những gì ta nhìn thấy. Cái câu nó sâu lắm. Tôi nói chậm nè, thế giới chính là những gì ta nhìn thấy. Có nghĩa là mỗi người có một kiểu nhìn và thế giới này nó chính là cái mà mỗi người nhìn thấy. Nếu trưa nay với nhiệt độ này mà mình không có tiền, mình phải cầm một cọc vé số hoặc một gánh chè hoặc là một cái xe trái cây, mình đẩy đi trên đường phố, đường phố của Phú Mỹ Hưng thì mình sẽ thấy nó có ba cái góc nhìn.

- Cái người buôn bán dạo trên đường phố Phú Mỹ Hưng.

- Người đi xe lướt ngang Phú Mỹ Hưng.

- Và những người ở trong nhà của Phú Mỹ Hưng.

Kiểm ba cái tên ngồi lại hỏi nghĩ gì về Phú Mỹ Hưng nó nói cho nghe. Cái tên mà đi xe lướt ngang không có ngừng nha. Ngồi xe máy lướt ngang. Cái tên thứ hai ngồi trong nhà Phú Mỹ Hưng nhìn ra. Và cái tên thứ ba là nó đẩy cái xe hàng rong đi ngang phố Phú Mỹ Hưng. Nghe hiểu không? Và cái hành trang của chúng ta chính là những gì trong tâm khảm của mình.

Có cái câu này tôi chịu nè. Nghe, lắng nghe cái này nè. Khi ta bị một chiếc xe tông vào thì trên người ta có cái gì nó văng ra cái đó đúng không? Ta đang bung ly cà phê thì cái xe nó tông vào người mình. Cái gì văng ra nhiều trước hết? Ly cà phê. Mình đang bung cái rổ trái cây thì cái gì văng ra? trái cây. Còn khi mình không có gì hết thì cái gì? Hủ chao văng. Cái đó là cái gì? Cái phản ứng của mình chính là con người của mình. Có tin cái đó không? Cái phản ứng của mình nè nó chính là cái con người của mình.

Thí dụ như bây giờ trước một cái thị phi, trước một cái thị phi thì cái phản ứng đầu tiên của mình là từ tâm hay là sân hận. Giống như mình bị xe tông thì cái gì văng ra trước? Thì cái gì nó văng ra trên môi của mình, trên mắt của mình, trên mặt của mình thì cái đó chính là con người của mình.

Và Tây có câu rất là hay, giá trị của mỗi người chính là những gì làm cho anh ta thích thú và nổi giận. Giá trị của mỗi người nó tương đương với những gì làm cho anh ta thích thú và nổi giận. Cái câu này có hơi khó hiểu rồi phải không? Có hiểu câu này không? Giá trị của mỗi người nó tương đương với những gì làm cho anh ta thích thú hoặc nổi giận. Có nhiều người mình thấy học thức, giàu có, nhưng mà họ dễ dàng nổi giận bởi một cái bà cụ bán vé số đứng cản đường. Hiểu không? Hoặc là mình giàu có, mình trí thức cách mấy nhưng mà mình lại đi thích những cái rẻ tiền thì cái

giá trị của cái thích, giá trị của mỗi người nó nằm ở... nó tương đương với cái chuyện mà ta thích và ghét. Đức Phật là sao? Thánh nhân là sao? Các Ngài nằm ngoài mà mọi cái thước đo giá trị không có cái gì mà làm cho các Ngài bức mình, cũng không có gì làm cho các Ngài dính mắc. Đối với các Ngài như hôm qua tôi giảng trong lớp học, vị A La Hán khi chưa viên tịch vẫn phải mặc y áo, vẫn phải ăn cơm, vẫn phải uống nước, vẫn phải đắp cái y, vẫn phải có nhà, có trú xứ để ở hoặc là gốc cây, hang động hoặc là mái che nào đó. Nhưng mà vị La Hán luôn luôn xem những gì mà Ngài đang sử dụng nó... Ngài luôn luôn sống ở trong tâm trạng của một người về thăm nền nhà cũ mà nay đã không thuộc về mình nữa.

Có hiểu cái đó không? Có ai hiểu cảm giác đó không ta? Về thăm cái nền nhà cũ mà nay không thuộc về mình nữa. Đứng trên đó nhưng mà sao ta? Không buồn vui, không có ý đầu tư xây dựng gì hết. Nơi một thời mình tự cho là của mình, bây giờ nó không là mình nữa mà khi nó không còn là của mình nữa thì các ngài không có ý đầu tư gì ở đó hết.

Thì ở đây vị A hán cũng vậy. Ngày nào còn cái thân này thì Ngài coi cái đói, cái bệnh nó là cái vết thương cần phải băng bó. Thì ngày nào còn sống thì các ngài còn thở và còn phải sinh hoạt như người ta. Nhưng mà luôn luôn đứng sử dụng cái thân này ở trong một cái am thất, hang động, luôn luôn xem cái vật dụng và trú xứ đó chỉ là cái nền nhà cũ mà mình về thăm nay không thuộc về mình nữa.

Cho nên tôi nhắc lại, hãy phân biệt rõ cái gì mình làm chủ nó hay là nó làm chủ mình, cái gì là mục đích, cái gì là phương tiện. Phải phân biệt rất là rõ. Có một ngày đó, con gà con nó hỏi con rùa vậy chứ tôi hỏi nhỏ tôi cũng bị nhốt ở trong cái trứng vậy. Bây giờ tôi nhẹ lắm mà sao ông không chịu chung ra khỏi cái vỏ trứng của ông. Con gà con hỏi con rùa.

Con rùa nó nói thế này. Đối với bạn, cái vỏ trứng nó chỉ là mái nhà tạm thời. Còn đối với tôi cái mai này nè nó là cái nhà tôi ở luôn. Có hiểu tôi nói không? Hiểu tôi nói gì không ta? Con rùa đó hỏi nhỏ nó ở trong trứng phải không? Nhưng mà nó sau khi nó ra khỏi cái trứng rồi nó tiếp tục nó lại nằm ở trong một cái vỏ khác. Còn đây con gà thì không. Nó đã ra khỏi vỏ rồi thì suốt đời nó không có bị quay trở lại cái vỏ thứ hai đúng không? Thì tất cả Phật tử mình cũng vậy. Luôn luôn tâm niệm thế này. Tôi là con gà con sau khi phá được cái vỏ, phá một lần tôi không có bị kẹt trong cái vỏ khác nữa. Có hiểu. Mà đa phần mình là toàn là rùa không, đã chung ra khỏi cái vỏ này mình bị nhốt trong một cái vỏ khác. Hồi xưa mình ở với cha mẹ mình bức mình, mình lấy vợ, lấy chồng mình lại chung vô cái vỏ khác. Ngày xưa mình là cư sĩ, mình thấy đời sống cư sĩ nó phiền não mình đi xuất gia, nhưng mà mình không có ngờ rằng khi mình đi xuất gia nếu mà mình không khéo thì mình lại bị kẹt trong một cái lớp vỏ khác.

Xuất gia là bỏ cái nhà này nhưng mà mình lại kẹt trong cái nhà khác. Chứ đừng nghĩ là cạo đầu đắp y là xuất gia thì không không chắc. Cái đó rất là quan trọng. Hoặc có những người bỏ Việt, bỏ Việt Nam đi qua Miền Điện tu thiền, họ tưởng là họ đi tìm đường giải thoát nhưng mà không. Họ đi tu thiền xong rồi họ trở về họ bị nhốt trong một cái một cái lớp vỏ khác.

Tôi có tiếp xúc với một vài vị đi tu thiền xong về thấy ghét hơn ngày xưa, về nhìn mấy cái đĩa mà không có tu nhìn nó phàm lắm. Mình thì nguyên con mình cũng phàm, nhưng mà nhìn đĩa khác phàm hơn, đó là sai. Học đạo rồi thấy mình hay coi mấy đĩa không học là không là gì. Đó là sai. Tất cả công đức tu hành chỉ là những viên thuốc chữa bệnh nhớ nha. Chỉ là những viên thuốc chữa bệnh. Bồ thí, giữ giới, nghe pháp, ngồi thiền, tụng kinh, tất cả đều là những viên thuốc. Không có ai ba trộn mà tự hào rằng bữa nay tôi uống một một bùm thuốc hết. Tất cả mọi công đức mình làm ngồi tụng kinh, ngồi nghe pháp chỉ là đang uống thuốc thôi.

Giáo lý mình học nhiều cũng chỉ là uống thuốc thôi. Những người mà không có học đạo, không có thực tập chánh niệm chỉ là những người bệnh mà không chịu uống thuốc. Còn mình thì may mắn, mình bị bệnh mà mình biết uống thuốc. Chừng nào hết bệnh thì chưa biết nhưng mà ít nhất mình may mắn là mình bị bệnh và mình biết uống thuốc chỉ vậy thôi, chứ không có cái gì hay ho trong cái chuyện mà mình biết uống thuốc và cái việc mình uống thuốc mỗi ngày cái chuyện đó có gì hay hết thì tại vì chuyện này là chuyện cá nhân mình mà.

Cho nên tôi quay trở lại cái chuông phải được sử dụng đúng cái mục đích của nó là đem lại lợi ích cho thiên hạ chứ không phải là cái chuông làm phiền người khác. Giới luật, nếp sống tu tập của mình phải đem lại sự an lạc cho mình, cho người khác chứ không phải là cái làm khổ mình, làm khổ

người khác nha. Bồ thí, giữ giới, thiền định, tất cả các công đức phải luôn luôn đáp ứng được hai cái điều kiện.

- Một là lợi lạc cho mình.

- Và lợi lạc cho người khác.

Tôi nói rất là nhiều lần, rất là nhiều lần. Không có cần phải động tay, động chân mới gọi là lợi tha. Mà bản thân mình là một người lành thì đã là một lợi tha rồi, đã là lợi sinh rồi. Bữa hôm tôi nói các vị còn nhớ cái này hay là chắc tôi dạy bên lớp tôi quên rồi.

Khi mình là người lành thì đã là một sự đóng góp rồi, chứ chưa có động tay động chân gì hết. Chưa có bồ thí, chưa có phục vụ gì hết. Chỉ mới có là người lành thôi. Tại sao vậy? Khi mình là người lành là mình là vô hại, mình không là cái mối đe dọa cho ai thì đó có phải là sự đóng góp không?

Tôi đi ngang cái xóm này ban đêm 2:00 sáng tôi là một người con gái mới 16 tuổi mà tôi đi ngang cái xóm này tôi không có sợ là vì sao? Vì nguyên cái xóm này toàn là người lành không à, mà trong khi những người lành đó bây giờ đang trùm chăn ngủ ngáy pho pho kể cả họ ngồi trước nhà họ hút thuốc, uống trà miễn là họ người lành thôi, họ ngồi họ không có giúp được gì tôi. Họ không có giúp nha. Họ không có giúp, họ chỉ ngủ trong nhà hoặc là họ ra trước hiên họ ngồi vậy nè, họ không có hỏi han gì tôi hết, thì bản thân họ là người lành, đã là một cái đóng góp cho tôi rồi.

Làng nào, xóm nào tôi đi ngang ban đêm tôi cũng hơi ngại, có ngại nhưng mà đặc biệt cái xóm này tôi đi ngang tôi không có ngại. Tại vì sao vậy? Vì cái xóm này không có ai là người có vấn đề hết.

Như vậy thì bản thân anh là người lành thì có phải là lợi tha không? Cái đó đâu phải là tiểu thừa.

Đâu phải là... người ta hiểu lầm tưởng tiểu thừa là không giúp ai. NO, anh lành một mình anh thôi.

Anh trí tuệ một mình anh đã là giúp cho đời rồi. Bây giờ các vị, này giờ các vị có giúp được gì cho tôi đâu? Chỉ cần tôi giảng mà các vị tôi nhìn cái mặt của các vị biết quý vị hiểu là tôi đã thấy OK rồi. Chứ còn giảng mà cái mặt nó thừ ra vậy nè. Ở trong thiền viện người ta phân biệt rất là rõ. Ông sư ngồi thiền và ông sư ngồi thừ. Hai cái nó khác nhau. Cái ông sư người thừ là ngồi vầy (ngồi thụng lưng).

Còn ông sư người thiền là ngồi vầy (ngồi thẳng lưng), phân biệt rất là rõ. Thì chỉ cần mình là sư ngồi thừ hay là sư ngồi thiền đó là một cái đóng góp cho thiền sư, cho thiền viện. Hiểu chưa? Còn đảng này là các vị mà có bung ra bồ thí, phục vụ là quá tốt, quá tốt, hoàng pháp quá tốt. Còn đảng này chỉ hoàn thiện bản thân mình thôi. Ở bên Thụy Sĩ đó, tôi thường đi bộ trong núi. Tôi thám thía một chuyện, thám thía một câu thơ của nhà thơ Tô Thùy Yên hay là của ông nào tôi quên rồi.

Xin cảm ơn Hoa đã vì ta nở.

Trái đất vui từ những lẻ loi.

Nghe kịp không? Xin cảm ơn Hoa đã vì ta nở. Tôi đi trong rừng Thụy Sĩ mà tôi nhớ câu thơ đó. Xin cảm ơn Hoa đã vì ta nở. Trái đất vui từ những lẻ loi. Một cái hoa dại mọc trong rừng đâu có ai thấy nó đâu. Cứ mọc đi, cứ làm hoa đi, cứ làm trái lành, cứ làm hoa đẹp đi. Có người thường thức hay không tính sao? Nhưng mà cái quang đường rừng đó, cái khúc quanh đó, cái ngã ba đường rừng đó có hoa đẹp, có trái lành là được rồi.

Người chưa tới họ cũng an tâm rằng lát nữa sẽ thấy hoa, thấy trái. Người đang có mặt ở đó họ hạnh phúc vì ở đó có hoa, có trái. Mà nếu không ai tới đó thì sao? Hoa cứ nở và trái cứ chín đi. Bản thân cái hoa lành và trái ngọt đó đã là một sự đóng góp rồi. Chứ không cần cái người thường thức.

Một vị A La Hán sống trong rừng không ai biết thì bản thân Ngài đã là một cái phước điền, một cái ruộng phước cho chúng sinh. Một vị sơn thần đi ngang biết cú đầu là công đức vô lượng. Chưa hết, mấy con chồn, mấy con sóc nó chạy bên cạnh các Ngài nó được an lạc. Các Ngài không làm cho nó sợ. Các Ngài đang ngồi thiền mà muốn trở cái chân cũng phải chờ nó đi qua chứ không sợ nó giạt mình. Chắc chắn có.

Tôi không phải là A La Hán mà tôi tin chuyện đó có. Cái Ngài không có nở, không có nở mà đuổi cái chân ra làm cho nó sợ để cho nó đi cái đã. A La Hán là như vậy. A La Hán là như vậy đó. A La Hán nói, làm và suy nghĩ không có nhắm đến cái chuyện mà làm khổ chúng sinh. Bản thân vị A La Hán, cái tâm hồn vị A La Hán, cái nhân cách vị A La Hán đã là một cái vốn quý cho cuộc sống, là một đóng góp lớn cho cuộc sống.

Hòa thượng Nhất Hạnh có một câu nói nhiều người ném đá nhưng mà tôi rất là quý. Hòa thượng nói mỗi lần đi hãy nhớ rằng, hãy tưởng tượng rằng bàn chân mình đang hôn mặt đất, đi nhẹ chút.

Rồi có nhiều thiền viện thì đi hơi xa, đi nhẹ, nói khẽ và có thể có khoảng cười duyên nữa. Cái vụ cười duyên thì tôi không có hứa, nhưng mà đi nhẹ, nói khẽ là một sự đóng góp đúng không ta? Vào ra cái cánh cửa đóng và mở nhẹ nhàng là một sự đóng góp mặc dù lúc đó không có ai hết, không có ai hết.

Tôi nhớ hoài cái chuyện, chuyện mà cái anh chàng đó mỗi lần... anh chàng sinh viên anh thuê cái nhà trọ đó, mỗi đêm anh uống rượu say về anh hay đá đôi giày các vị còn nhớ chuyện đó không? ảnh không chịu tháo mà ảnh đá thì bà chủ trọ bả bực lắm, bả lên bả nói ngày mai mà còn đá đôi giày vậy nữa đó thì bả đuổi, thì bữa sau anh nhậu cho đã xong anh về anh đá một chiếc, anh chực nhớ lại, cái chiếc thứ hai anh cúi xuống anh gỡ ra, ảnh tháo đàng hoàng thì tới 4:00 sáng thì ảnh nghe tiếng đập cửa, thì bà chủ bả lên bả đập cửa, anh hỏi có gì vậy bác? bả nói dọn đi sớm, phải dọn đi sớm, cái ảnh nói không, cháu hỏi tối, cháu đá một chiếc rồi cái cháu nhớ lại, cháu giữ lại một chiếc, bà nói vấn đề là chiếc thứ hai. Tao ngồi tao chờ mày đá để tao ngủ. Tao chờ mày đá để tao ngủ, mà mày không chịu đá. Bây giờ tao đã quá đủ với mày rồi. Ok. Cút. Quý vị thấy không? Tại bả ngồi bả chờ đó. Bả chờ cho nó đá, mà bả ngồi bả chờ hoài mà nó không chịu đá. Thế là phải đuổi gấp. Các vị thấy chỉ một chiếc giày thôi là đã làm phiền người khác rồi. Làm phiền người khác. Cho nên là thế giới này... Nghe kỹ câu này. Thế giới này nó có ra sao là tùy thuộc vào cách nhìn của chúng ta. Chưa hết còn nữa. Mỗi sinh hoạt của chúng ta có là con đường giải thoát hay không là do chúng ta. Tôi nói lần nữa, mỗi sinh hoạt, chúng ta hoàn toàn có thể đắc đạo khi ngồi trong toilet rặn đò mặt. Chỉ cần rặn mà chánh niệm. Ngồi trong thiền đường mà cái đầu nghĩ lung tung, 1000 A tăng kỳ nữa thì vẫn không đắc được cái gì hết. Ăn uống, sinh hoạt, cầm lên, để xuống, mở cửa, đóng cửa bằng chánh niệm thì đã là con đường giải thoát rồi đó.

Luôn luôn hiểu rõ mình, là đã là con đường giải thoát rồi đó. Tại sao thế giới này nó quá nhiều bi kịch là nó có một chuyện rất là đơn giản. Mỗi cá nhân không tự hiểu mình, không tự chịu trách nhiệm về những gì mình nói và mình làm và mình suy nghĩ. Chính vì chỗ đó, chính vì cái chỗ mỗi cá nhân không tự xử lý bản thân và không có khả năng chế tác một cách lành mạnh và tích cực những thứ nó xảy đến cho mình.

Chỉ từ cái khoản mà mình không biết chế tác đó là mình trở thành cái đại họa cho chúng sinh. Ai, ai làm cho mình phiền? Toàn là những người thất niệm không. Tôi nói mạnh miệng như vậy. Tất cả những ai làm phiền mình, làm buồn mình, làm khổ mình, làm mình giận đều là những người thất niệm. Và mình cũng vậy. Những cái lúc mình thất niệm là những lúc mình có khả năng làm phiền người khác lớn nhất. Mình lúc đó giờ mình là một cái trái nổ có cái tầm sát thương rất lớn, rất lớn. Phải nhớ cái đó. Cho nên tôi nhắc lại, thế giới này nó ra sao là tùy vào cái góc nhìn của mình. Trình độ dẫn đến thái độ. Trình độ dẫn đến thái độ. Và cái con đường giải thoát hay sinh tử nó tùy thuộc vào cái chuyện mình thấy, nghe, nhìn, ngửi, nếm, đụng bằng cái tâm tình nào.

Có trong kinh có một bài kinh mà tôi rất là tâm đắc, rất là tâm đắc bài kinh đó, có người hỏi ngài à A Nan trên đời này cái gì mà cái hình ảnh nào tốt nhất, âm thanh nào tốt nhất, mùi nào tốt nhất, vị nào tốt nhất, mình nghe hỏi là mấy bà mấy cô là bông hoa nào là hình ảnh đẹp nhất, âm thanh là âm thanh hay nhất. Người mình thương là hình ảnh đẹp nhất. Tiếng nói người mình thương là âm thanh hay nhất. Cái mùi của món mình thích là mùi thơm nhất. Cái vị của món mình thích là ngon nhất. Không. Ngài A Nan, Ngài nói cái này nè. Cái trần cảnh nào, âm thanh, hình ảnh nào mà nhờ nó mình chứng Thánh, dầu đó là một bãi đờm hay đồng phân thì nó vẫn là cái thiêu liêng nhất. Các vị có hiểu cái đó không?

Thí dụ như có nhiều người họ thay đổi cái cách nhìn về thế giới nhờ vào một cái đám ma, ở Mỹ cái chuyện đó thường lắm. Rất nhiều, rất nhiều, không phải rất nhiều mà hầu hết chứ không phải rất nhiều, hầu hết 90% Phật tử ở Mỹ đều biết đến chùa và trở thành Phật tử nhờ đám ma. Bởi vì bên đó, tuổi đi học là đi học, tuổi đi làm là đi làm, không có người ở không. Cho nên cái thời gian đi chùa không có. Còn cuối tuần là chỉ có một là ngủ, hai là tiệc tùng, đình đám, sinh nhật, tân gia, cưới hỏi. Chứ bên đó cái cơ hội mà sống tâm linh rất là hiếm. Nhưng mà do trong nhà có người chết, họ đành phải cắn răng, bấm bụng đi vào chùa suốt 7 tuần thất. Và nếu may mắn mà trong 7 tuần thất đó cái vị sư mà chủ lễ đó lại là người thuyết giảng đó, thì cứu biết bao nhiêu người. Tôi biết rất nhiều gia đình cả nguyên cái dòng họ, cả mấy chục mạng đùng một phát thành Phật tử hết là nhờ mấy cái bài giảng trong các đám ma đó. Như vậy thì lúc bây giờ đám ma nó trở thành một ra một cái đạo tràng

còn hơn là cái chùa đó. Và người ta nói thế này, ở bệnh viện là cái nơi người ta cầu nguyện còn nhiều hơn là ở nhà thờ, bởi vậy cho nên có một cái lần đó Thánh Peter có hai cái hồn, hai cái hương hồn dưới đất sanh đi về thiên đường thì Thánh Peter ở trên thiên đường, Thánh sắp xếp cho ông Linh mục một cái phòng cũng sơ sài lắm. Còn một cái ông tài xế xe đồ thì được vô ở cái phòng 5 sao, thì ông Linh mục ông rất là ngạc nhiên. Ông nói thưa Thánh, con một đời làm Linh hướng, mục vụ chăm sóc giáo xứ, thuyên chuyển bao nhiêu lần, bao nhiêu giáo xứ, bao nhiêu nhiệm sở con đều hoàn tất trách nhiệm. Con là một vị Linh mục mà phải nói là có tiếng ở dưới dưới trần. Con đóng góp cho đạo rất là nhiều. Tại sao lên đây mà cho con cái phòng như vậy, mà một cái thằng tài xế xe đồ mà cho nó cái phòng 5 sao, thì Thánh Peter cười. Thánh nói cái nhà thờ của con nó vô nó niệm Chúa ít hơn là lên xe đồ của thằng này. Thằng này mỗi lần nó lái xe là người ta niệm Chúa liên tục. Nó lên mà nó ôm vô lảng rồi, thì đạo nào thì niệm theo đạo đó. Đưa nào Phật là cứ vô là Nam Mô Nam Mô liên tục. Còn đưa nào đạo Chúa là mỗi lần mà nó sang lane, nó đổi làn đó, nó quẹo cua đó, là bà con coi như là làm dấu thánh lia lia ôi Chúa ơi, ôi Chúa ơi, ôi Giêsu me, cho nên là cái đóng góp của cái thằng tài xế này nó nhiều hơn Linh mục.

Cho nên không hẳn thiên viện là cái chỗ mà khích lệ người ta tu thiên, mà đôi khi cái chợ nó là chỗ khích lệ người ta tu thiên nhưng mà nghe như vậy đừng có nghe như vậy rồi lát chạy ra chợ cả đám, rồi mà ngồi chờ đắc đạo ngoài chợ là không. Đây người ta nói ví dụ thôi, bởi vì nói để mình dung thôi, bởi vì bên Tàu có câu này.

Tiểu ần giả, ần ư sơn lâm.

Trung ần giả ần ư phố thị.

Mà đại ần giả ần ư triều đình.

Cái bậc mà sống ở trong rừng sâu đó chỉ là tiểu ần giả, thì ần giả là người ở ần. Mà cái kẻ mà sống ở chợ đó mà cái lòng thanh tịnh đó là trung ần giả. Còn cái kẻ mà làm việc trong triều đình mà lòng thanh tịnh là đại ần giả. Cái câu đó có nghĩa là gì? Không nên hiểu về nghĩa đen mà nghĩa nên hiểu được nghĩa bóng. Có nghĩa là sao? Trong kinh Đức Phật ngài dạy có bốn cái trường hợp giải thoát.

1/ Một, thân giải thoát mà tâm không giải thoát. Có nghĩa là đắp áo, cạo đầu, đắp áo tu ở nơi thanh vắng. Xác thì ở rừng mà hồn ở phố.

2/ Trường hợp thứ hai, tâm giải thoát mà thân không giải thoát. Có nghĩa là vẫn có tóc, tai, có vợ chồng, con cái. Nhưng mà cái lòng nó buông bỏ từ lâu.

3/ Cái hạng thứ ba là thân tâm đều giải thoát. Có nghĩa là trong ruột, ngoài vỏ đều là thanh tịnh.

4/ Còn trường hợp thứ tư là khỏi nói rồi. trường hợp thứ tư đang ngồi đây là thân tâm đều như con giòi.

Thì là cái thanh tịnh hay không là do cái tâm của mình. Kể cả trường hợp có nhiều người họ mình thấy họ bê bối nhưng mà ngoài cái giây phút bê bối ra họ sạch. Hoặc là họ bê bối chỗ này, nhưng mà họ sạch chỗ khác. Họ bê bối lúc này nhưng mà họ sạch lúc khác. Nghe kịp không? Cho nên đừng đánh giá người khác bằng cái mắt mình nhìn.

Bởi Ngài A Nan Ngài mới nói là cái hình ảnh thiêng liêng nhất, âm thanh thiêng liêng nhất không có phải là những gì mà cuộc đời nó áp đặt giá trị thể tục mà cái giá trị, những cái giá trị thật sự của con đường giải thoát là gì? hình ảnh nào, âm thanh nào mà thông qua đó anh tìm thấy một lối về giải thoát, thì hình ảnh đó, âm thanh đó được xem là thiêng liêng, nơi chốn đó được xem là đạo tràng. Nó là đạo tràng.

Thì có điều kiện đi chùa tốt, có điều kiện gặp Tăng ni nghe pháp tốt. Nhưng mà luôn luôn nhớ thế này như hồi nãy tôi nói, ta không thể trải da toàn thành phố, khắp đất nước. Nhưng nếu ta yêu da quá, ta muốn nơi nào mà đặt chân tới cũng có da dưới chân thì tốt nhất là mang đôi dép da.

Ta không thể đi đâu cũng vác cái mái nhà theo thì ta hãy sử dụng cây dù. Nghe kịp không? Và trường hợp như mình ở xứ lạnh ta không thể đi đâu ta cũng đem chăn mền theo, thì mình nhớ giữ một vài cái tấm hình của những người mình ghét. Mỗi lần nhìn là nổi nóng nó ấm lên. Cứ việc chụp hình Phật tử Việt Nam đi qua bên Thụy Sĩ không mặc áo, cứ mỗi lần nhìn nó nổi nóng, mà khi nó nổi nóng thì nó ấm và khi mà nhà cháy mà cứu hỏa tới chưa kịp thì sao? gây lộn, bởi vì người ta hay nói có nhiều người chửi tắt bếp, có nhiều bà đụng cái bả chửi tắt bếp luôn. Cho nên khi mà cứu hỏa chưa tới là mình người nhà gây lộn với nhau là tự nhiên nó cũng tắt. Trời lạnh là cứ việc là nhớ tới những người mình ghét tự nhiên nó nổi nóng tự nhiên nó ấm. Nói đùa thôi.

Tôi muốn nói thế này. Đạo tràng là muôn nơi, cơ hội tu học là mọi lúc, bạn lành là tất cả những người mình gặp trên đường. Cái câu này hơi khó thực tập nhưng thật sự nó là như vậy. Thật sự nó là như vậy. Trong kinh nói gặp cái người mà đang sống trong nhân lành quả lành thì mình tùy hỷ. Gặp người sống trong nhân xấu quả xấu thì mình sống bằng tâm bi悯. Còn với cái còn ngoài hai đối tượng này ra thì mình sống bằng từ tâm.

- Từ tâm là sao ta? Mong cho mọi người được sống trong nhân lành quả lành. Nhân lành là sống thiện, quả lành là sống vui.

- Rồi bi là sao? Mong cho mọi người đừng có sống trong nhân xấu quả xấu. Tức là đừng có sống ác và đừng có bị khổ.

- Thứ ba là hỷ, là vui khi thấy người ta sống trong nhân lành, quả lành.

- Và xả là trạng thái bình thân khi xét về nghiệp riêng của mỗi chúng sinh. Mình ghét người ta cách mấy thì mình cũng không hại người ta được đâu. Chính cái ác nghiệp của người ta nó hại người ta. Mình thương người ta mình lo người ta không được bao nhiêu đâu. Chính cái thiện của người ta nó lo cho người ta.

Cứ nghĩ như vậy cho nên không còn thương ghét nữa. Hiểu không? Không còn thương ghét. Bởi vì mình nghĩ mình ghét nó không bằng cái tội lỗi của bản thân đó. Mà mình thương nó cũng không bằng cái phước báo của riêng nó. Nếu mà thường xuyên nghĩ như vậy.

Hoặc là tôi có nói bà con rất là nhiều và rất là nhiều lần kinh nghiệm không sợ chết. Chết là chắc chắn mình không tránh được rồi. Thì mình chỉ thay đổi cái suy nghĩ của mình thôi. Thay đổi cách nào ta? Có một kinh nghiệm không sợ chết, không sợ ma và miễn nhiễm thị phi. Tôi nói xong rồi mình nghĩ nè. Không sợ chết, không sợ ma và miễn nhiễm thị phi. Ba cái này ngon chứ phải không ta? Có cần nghe này không? Cần á. Không sợ chết, không sợ ma và miễn nhiễm thị phi.

1/ Có nghĩa là mình cứ đơ cái mặt ra vậy nè. Thì thứ nhất là gì? Coi nhẹ mình.

2/ Và coi nặng người khác. Tôi biết cái này các vị một là không đồng ý, hai là nghe không có hiểu.

Coi nhẹ mình. Coi nhẹ mình là sao? Luôn luôn nhớ mình là một thùng rác, là một cái xác chưa chôn. Là một thùng rác, là một cái xác chưa chôn. Cứ nhớ như vậy, thì cứ nghĩ như vậy. Buổi đầu thì mình đọc bằng miệng. Buổi đầu đọc bằng miệng nhưng mà cứ đọc hoài, đọc hoài mình đọc hồng danh là đọc 500 lần được mà phải không? ngũ bách hồng danh đó thì cái này cứ đọc hoài. Mình là thùng rác là cái xác chưa chôn. Mình là thùng rác là cái xác chưa chôn.

- Mình là thùng rác tức là quán bất tịnh.

- Cái xác chưa chôn là niệm đề mục chết.

Cứ niệm như vậy, niệm gọn thôi. Đừng có niệm nhiều. Thì khi mà mình niệm như vậy lâu ngày đó là mình coi nhẹ mình. Thì khi mình coi nhẹ mình thì trước cái chết, trước cái sợ ma và trước cái thị phi mình được an lạc. Nhớ cái đó rất là quan trọng nha. Đó là cái kinh nghiệm mà để cho một cái người mà gọi là sơ cơ giáo lý không có đó thì cứ nhớ đó cái pháp tu đó rất là quan trọng.

Thì bữa nay tôi muốn nói cái gì? Hãy tận dụng những gì mình có. Hãy nhớ câu nói này tôi đã mới vừa nói hôm qua ở bên Phú Lâm. Con sư tử mỗi sáng nó phải chạy để kiếm ăn. Còn con nai thì nó phải chạy để không làm mồi cho sư tử. Xong chưa? Câu sau mới hay. Con nai luôn chạy nhanh hơn sư tử là vì con nai nó chạy để nó sống, còn con sư tử nó chạy để nó kiếm miếng ăn. Khi mà mình chạy để theo đuổi một cái gì đó không ghé góm, cái sức chạy nó không có được mạnh lắm. Hiểu không?

Còn khi mà mình tu hành cũng vậy. Trong kinh nói tu hành như là lửa cháy trên đầu, trong kinh nói. Còn người Việt Nam mình nói tu như là nước sôi đổ vô đây.